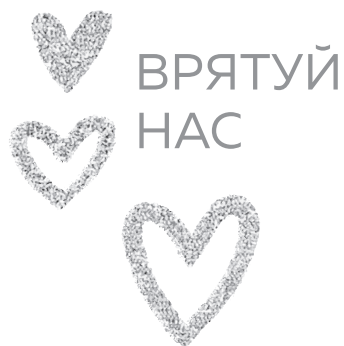

ВРЯТУЙ
НАС

MONA KASTEN

SAVE US

ROMAN

LYX

МОНА КАСТЕН

ВРЯТУЙ НАС

З німецької переклала Ангеліна Колодніцька

Київ
BOOKCHEF
2023

УДК 821.112.2'06-312.5
К28

Кастен Мона

К28 Врятуй нас / Мона Кастен; пер. з нім.
А. Колодніцька. — Київ: Форс Україна, 2023. —
304 с.

ISBN 978-966-993-989-0

Рубі виключають зі школи, а мама, її найближча у світі людина, навіть не дає можливості все пояснити. Водночас батько Джеймса не зупиняється ні перед чим, щоб зберегти репутацію компанії, не цураючись брудних методів і руйнуючи життя своїх дітей. Чи вдасться закоханим врятувати майбутнє, дружбу, стосунки?

«Врятуй нас» — завершальна частина романтичної трилогії, але це не кінець історії кохання. Адже мрії варті того, аби за них боротися!

УДК 821.112.2'06-312.5

Присвячується Анні

Doesn't today feel like a day to be certain?
Certain, yet to decide.

Gersey «A Day To Be Certain»*

* Слова з пісні «A Day To Be Certain» австралійського рок-гурту «Gersey»: «Хіба сьогодні не той день, коли слід бути рішучим? Рішучим, але вибір ще попереду». — *Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.*

ГРЕХЕМ

Мій дідусь раніше часто запитував мене: «Якщо настане день, коли ти все втратиш, то що робитимеш?» Я ніколи до пуття не замислювався над цим питанням і щоразу відповідав те, що спадало на думку.

Коли мені було шість років і мій брат зумисне зламав наш іграшковий екскаватор, моя відповідь звучала так: *«То я полагоджу екскаватор»*.

Коли мені було десять і ми переїхали з Манчестера в передмістя Лондона, я зухвало кинув: *«То я знайду собі нових друзів»*.

А коли померла мама, я, сімнадцятирічний, намагався бути сильним для моїх батька й брата: *«Ми впораємося»*.

Навіть тоді я не міг опустити рук.

Та ось тепер, коли мені майже двадцять чотири, у цьому кабінеті, де я почуваюся, мов якийсь злочинець, я не знаю відповіді. Ця ситуація видається мені безвихідною, а майбутнє — непевним.

Я висуваю скрипучу шухляду письмового столу з важкої деревини й дістаю звідти ручки та записники, які поклав туди минулого року. Мої рухи повільні, руки наче налиті свинцем. Утім, маю поспішати: мені наказали покинути будівлю, доки не скінчилася обідня перерва.

Вас звільнено. Негайно. Я забороняю Вам будь-який контакт з учнями Макстон-холу. У разі порушення цієї заборони ми напишемо відповідну заяву.

Ручки випали в мене з рук і розлетілися по підлозі.
Дідько!

Я нахилився, зібрав їх і недбало кинув у коробку — до купи всіляких записок, підручників, старого глобуса мого дідуса й методичних матеріалів, які я підготував на завтра, а тепер, власне, міг би викинути, та ніяк не міг наважитися.

Я оглядаю кабінет. Полиці спорожніли, і лише кілька клаптиків паперу на столі нагадують про те, що кілька годин тому я тут працював.

Ти сам винен — раз по раз торочить у голові злий голос.

Я торкаюся пульсуючих скронь і востаннє перевіряю всі шухляди в письмовому столі. Я мушу поквартитися, але мені нестерпно боляче покидати це місце. Кілька тижнів тому я вирішив шукати роботу в іншій школі, щоб можна було бачитися з Лідією. Однак є величезна різниця — піти за власним бажанням чи попід руки з охоронцями.

Я тамую кипіння гніву й знімаю пальто з дерев'яної вішалки. Надягаю його, хапаю коробку та прямую до дверей. Не озираючись, виходжу з кабінету.

У голові роєм купа запитань: *Чи знає Лідія? Як вона почувається? Коли я її знову побачу? Що мені тепер робити? Чи візьмуть мене на роботу вчителем деінде? А що як ні?*

Однак відповіді на жодне з них немає. Я долаю паніку, яка сповнює мене, та чвалаю до секретаріату, щоб повернути ключі. Повз мене пробігають учні, деякі привітно вітаються. До горла підступає клубок. Мені насилу вдається усміхнутися у відповідь. Я обожнював це місце.

Я звертаю у коридор, де розташований секретаріат, аж раптом відчуваю на собі чийсь крижаний погляд. Я зупиняюся так різко, що ззаду на мене хтось наскакує, та мені байдуже. Я обертаюся й бачу високого русьвого хлопця, якому завдячую цією халепою.

Джеймс Бофорт має збіса спокійний вигляд, ніби це не він щойно занапастив моє життя.

Я знав, на що він здатний. І розумів, що не варто з ним заїдатися. «Він і його друзі непередбачувані, — попереджав мене Лексінгтон у мій перший день у школі. — Майте це на увазі». Я тоді пустив повз вуха його слова, адже знав інший бік історії. Лідія розповіла мені, що цей хлопець сильно потерпає від своєї сім'ї та спадщини і що він потайний навіть із нею.

Озираючись назад, почуваюся бовдуром, бо не був обережніший. Я мав розуміти, що Джеймс заради Лідії зробить будь-що. Схоже, крах моєї кар'єри для нього не більше, ніж дрібничка.

Поруч із Джеймсом стоїть Сирил Вега, якого мені, на щастя, не довелося вчити. Не знаю, чи зміг би дотримуватися професійної етики. Щоразу, коли бачу його, перед очима зринає картина — він поруч із Лідією. Як вони разом виходять зі школи і сідають у Rolls-Royce. Як вони сміються. Як він обіймає її та втішає після смерті матері, чого я зробити так і не спромігся.

Я міцно заціплюю зуби і йду далі, притискаючи до себе коробку. Наближаючись до хлопців, я сильніше стискаю ключі у кишені пальта. Обличчя у них холодні й непроникні, як маски.

Я зупиняюся перед дверима секретаріату й звертаюся до Джеймса:

— Тепер ти задоволений?

Він не реагує, і в мені починає вирувати гнів.

— Про що ви взагалі думали? — питаю я, пильно дивлячись на нього. Він мовчить. — Ви усвідомлюєте, що руйнуєте життя людей?

Джеймс переглянувся із Сирилом, і його щоки зашарілися — так само, як у його сестри, коли вона сердиться. Вони дуже схожі, але водночас різні, як два полюси.

— Це ви мусили думати про наслідки, — вишкірився Сирил.

Його очі лиховісно блищали, і мені спало на думку, що вони, ймовірно, разом придумали план, як мене позбутися.

Погляд Сирила просвічував впливовістю і пихою. Він може зробити зі мною все, що захоче, і байдуже, що я старший за нього. Він переміг. І він про це знає. Перемога читалася в нього на обличчі й у його зухвалій поведінці.

Я безсило розсміявся.

— Мене дивує, що ви ще можете сміятися, — провадив він. — Це кінець. Вас вивели на чисту воду. Ви це розумієте?

Я стиснув ключі так міцно, що металеві зубці врізалися мені в шкіру. Невже цей багатий хлопчисько думає, що я цього не знав? Не знав, що всім однаково, де й коли ми з Лідією познайомилися? Що нам ніхто не повірить, якщо ми скажемо, що кохали одне одного ще до мого приходу в Макстон-хол? І що ми припинили стосунки, коли дізналися, що я стану її вчителем? Звісно, я це знав. Утім, відтепер і надалі я буду тим огидним типом, який на початку своєї вчительської кар'єри завів роман зі школяркою.

Від цієї думки мені стає погано.

Я заходжу до секретаріату. Дістаю з кишені ключ від свого кабінету, зі стуком кладу його на стійку й розвертаюся. Минаючи хлопців, краєчком ока помічаю, як Сирил суне в руку Джеймсу телефон.

— Дякую за це, друже, — каже він.

Я хутко йду до виходу, та кожен крок завдає мені болю, кожен подих обпікає. У вухах стугонить дзвін, який поглинає всі звуки довкола. Сміх учнів, їхні гучні кроки, скрип дверей, через які я покидаю Макстон-хол і ступаю в невідомість.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.